

הדיפלומטיה האמריקאית מקבלת תנופה

במאמר מלומד מנתח בסוף השבוע פרשן מכובד את מדיניות החוץ של ה- נשיא רונלד רגן, ולאחר שהוא עומד על כשלונות המדיניות הזאת בכמה מאזרי העולם, הוא כותב כך:

„על משבר הטילים, משבר הקטיני- שות ומשבר הכור-הגרעיני נישאה הדיפ- לומטיה האמריקנית בהודשים האחר- נים, הצליחה לבצר את מעמדה ואף ל- בלום במידה ניכרת ניסיונות התפשטות סובייטיים.

„שלושה משברים אלה העניקו לאר- צות-הברית את היכולת לנהל משא-ומתן עם סוריה, בעלת בריתה של ברית-המוע- צות, מעל לראשה של מוסקבה, לפתוח בדושיח עם עיראק, ואף להניח יסוד להסדר בלבנון, שבו מעורבות סעודיה, סוריה, לבנון, ובעקיפין — גם הפלסטי- נים.

„שלושה משברים אלה, שישראל עמ- דה במרכזם, העניקו תנופה לדיפלומטיה האמריקנית, ואף ההישגים שהשיגו ה- אמריקנים במצרים מכוח התקופה של הסכם השלום שבין ישראל ומצרים באו- כקורא אמריקאי המעיין בדברים הללו, עלי להיות מרוצה מאוד. הדברים, דרך-אגב, לא נכתבו על-ידי גיימס רס- טון ב„ניו-יורק טיימס“, אלא על-ידי משה ז'ק ב„מעריב“, בגיליון יום השישי לפני שבוע. הצרה היא, כנראה, שאינני קורא אמריקאי, וזאת הסיבה לכך שאני מאוד לא מרוצה. שלושת המשברים ש- הנחילו הצלחות כה מרובות לארצות- הברית-של-צפון-אמריקה, היו כרוכים ב- איזור שלנו בהרבה מאוד הרוגים ופצ- עים, ביניהם אפילו כמה חיילים, בעיר שהתרוקנה מתושביה, ובמהלומות קשות שניחתה על ראשה של מדינת ישראל ב- דעת הקהל העולמית ובעוד מקומות.

אומנם, כל זמן שאני עצמי יוצא מכל הצלחות האמריקאיות הללו בלי סרי- טה, הזעם הוא תיאורטי למדי. אבל כשאני חושב לי אילו רעיונות נוספים יש לבגין וחבריו בתחום הדיפלומטיה האמריקאית, אנו מתמלא חיל ורעדה. בשעות חולשה כאלה אני חושב לי מחש- בה משונה שאפשר לנסחה כך:

אם בעתון ישראלי פטריטי מסביר פרשן ישראלי פטריטי שעל כיתפי „ה- משברים“ שלי, נישאת הדיפלומטיה ה- אמריקאית, „תנופה“ ויש לה „הישגים“, אז מדוע אי-אפשר, בעצם, להיות פטריטי ישראלי טוב בארצות- הברית?

איך הומצאה האנרגיה

בזמן האחרון אני מסתובב עם הרגשה מאוד לא נעימה בבטן. בהתחלה חשבתי שזה בגלל הוירוס שהתנפל עלי לפני שבועיים ועשה בי שמות, אז אולי הוא השאיר אצלי כמה צאצאים. אבל בסוף הגעתי למסקנה שהעניין בכל זאת פסיכר- סומטי, וקשור בעניין שמטריד את המדינה כולה בזמן האחרון. העניין שאני מדבר עליו הוא המצאת מרידור בתחום האנרגיה. כבר שבועות שכל מי שיש לו מכונית כתיבה וקצת מקום בעיתון במדינה הזאת, מתנפל על מרידור בצורה שלוחת- רסן, ופשוט מפרקים את האיש הזה לגורמים. עכשיו, אם מרידור היה סתם איזה חתיכת נבלה מטונפת, אז לא הייתי שם קצוץ. אבל מה, הוא בסך הכל בראדס די סימפטי, שעשה המון למען המדינה, וכל זה לא מגיע לו.

ממש בצורה קשה זה משפיע עליו. הנה, לפני כמה ימים הלכתי ברחוב בריהודה בתל-אביב, ופתאום אני רואה את מרידור הולך מולי, לבוש בחליפת ספארי כחולה ויפה. הייתם צריכים לראות את הפרצוף שלו. פשוט רחמנות. הוא הלך ממש כהוזה, ואפילו עבר במעבר הציה להולכי רגל באור אדום. מזל שאינו מכונית לא דרסה אותו. זה נורא, אגב, עם התאור- נות האלה בזמן האחרון.

אבל נחזור בבקשה לעניין. אני חושב שהגיע הזמן גלות לציבור איך נולד כל הסיפור הזה של המצאה המופלאה ואיך התגלגל ועלה ותפח והגיע למימדים הנוראים שהוא לובש עכשיו.

בשביל זה צריך לנסות להיכנס לאווירה של ערב הבחירות שהיתה אז. מרידור, כזכור, רץ לכנסת מטעם הליכוד, נדמה לי. הוא עשה לעצמו מסע פירסום גדול, עם המון מודעות, ובטוח שהיה לו איש יחסי-ציבור טוב, עם ראש שעובד נוך סטופ. כל איש יחסי-ציבור יודע שמודעות זה גם לא מספיק, וגם יקר מאוד, ולפעמים איזה סיפור נחמד יכול לבוא במקום עשר מודעות. וזה בדיוק שורש העניין.

כי מה קרה? בא אל מרידור איזה חבר שלו, נניח אפילו מדען, וסיפר לו איזה מעשייה, שהיא בכלל לא חשובה לצורך העניין שלנו. הלך מרידור אל איש יחסי-הציבור, וסיפר לו לתומו את המעשייה, בלי להבין, אפילו, מה זה חשוב בכלל. אבל מה? תפקידם של אנשי יחסי-ציבור זה בדיוק לעלות על עניינים כאלה, ואכן, איש יחסי-הציבור של מרידור קפץ על המציאה כמוצא שלל רב, וישב לכתוב הודעה לעיתונות.

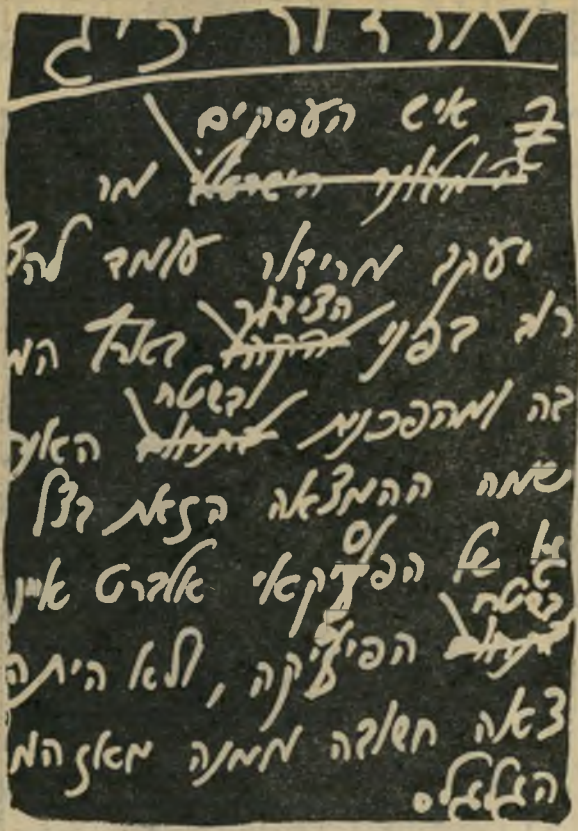
אני מניח שרוב הקוראים לא יודעים בכלל איך עובדים מחברי הודעות לעיתונות, אז אני אתאר כאן מיקרה לדוגמא. ובכן, יושב איש יחסי-הציבור של מרידור, לפניו דף נייר לבן וריק, ובידו עיפרון מחודד, והוא חושב מה לכתוב. הבעיה היא, איך לנסח את הסיפור הקטן שלו כך שיוכה בכותרת גדולה ושמנה בעיתון. זאת אומרת — שיהיה מה שיותר מפוצץ. ובכן, מרים איש יחסי-הציבור לפון לחבר שלו, אחד שלמד פעם פסיקה באוניברסיטה בירושלים, ואומר לו:

„תן לי איזה שם של פסיקאי, חיימק'ה.“

חושב חיימק'ה רגע, ואומר: „פסיקאי? ש'ך לך איינשטיין.“ רושם לו איש יחסי-הציבור על הדף שלפניו: „איינשטיין.“ „ועכשיו“, הוא אומר לחבר שלו, „תן לי איזה שם של המצאה חשובה בשטח הפיסיקה.“

„שמע, אין לי זמן עכשיו“, אומר חיימק'ה, „המצאת הגלגל זה די חשוב.“

„גלגל“, רושם איש יחסי-הציבור לפניו, ועכשיו הכל יותר קל. הוא מחליף את הנייר, ומתיישב לכתוב הודעה לעיתונות: „אישי-העסקים יעקב מרידור עומד להציג בקרוב בפני הצי-“

טיוטה של ההודעה לעיתונות

בור המצאה חדשה ומהפכנית בשטח האנרגיה. לדבריו שמה ההמצאה הזאת בצל את הישגיו של הפיסיקאי אלברט איינ- שטיין בשטח הפיסיקה, ולא היתה המצאה חשובה ממנה מאז המצאת הגלגל.

„מרידור אמר עוד שהמצאה זו תשחרר את ישראל ואת העולם המערבי מתלותם בנפט הערבי, וכן אמר ש...“ וכי, זהו. עכשיו מתקשר איש יחסי-הציבור למרידור, ומקריא לו בטלפון את ההודעה היפה שכתב. מרידור אומר: „למה לא?“

ובעצם, אפשר להבין אותו. בנינו, מי יודע מה באמת המציא איינשטיין שזה כל-כך חשוב? אתם מצפים מאיש שהקדיש את חייו לעשות עסקים למען המדינה שידע בדיוק מה רצה איזה מדען בשם איינשטיין? וגם המצאת הגלגל, זה לא נראה למרידור נורא כל כך. אילו היה הפירסומאי כותב, למשל, שזו המצאה גדולה יותר מהמצאת הטלוויזיה, היה מרידור חושב פעמיים. אבל גלגל? סתם חתיכת משהו עגול? הרי אפילו ילדים יכולים לעשות את זה מפלסטינה. זה לא נראה מסוכן.

„קדימה“, אמר מרידור, „גלגל על זה.“

והם הלכו על זה. אחר-כך התסק התחיל לצאת מכלל שליטה, וכבר היה צריך לגייס את התלמוד, ואת „עוד חודש“, ואת המדענים ממכון וייצמן, כי כשכדור שלג כזה מתחיל להתגלגל כבר קשה מאוד לעצור אותו.

אני יודע שכל הסיפור נשמע קצת באוויר, כאילו שזה עתה המצאתי אותו. אבל אם זה לא קרה בדיוק ככה, אז אני קוגלאגר, שגם זו המצאה לא קטנה.

הרכב הנשירה רע מאוד

עכשיו מתנהל איזה ויכוח קטן על גודל הירידה והנשירה מישראל, וכרגיל אצלנו מחלופים כמות באיכות. כי מה חשוב זה לא כמה אנשים יורדים ונושרים, אלא דווקא איזה אנשים אלה. ובכן, מסקר בחירות (ראה גלופה) שנערך בקרב הנושרים, אני למד שהת- רשמותי משיחות רבות עם יורדים אכן היה לה על מה לסמוך.

הרושם שלי תמיד היה, ועכשיו אני כבר בטוח שזה נכון, שצפויה סכנה חמורה למדינת ישראל, כי דווקא ה- פטריטיים הכי גדולים הם אלה שנוש- רים ממנה או יורדים ממנה, ובין אלה ששוארים גדל באופן יחסי מספרם של השמאלנים, הבוגדים, החשישניקים וכל החלואות האחרות.

תשימו לב, בבקשה, איזו מדינה נפל- אה היתה לנו אילו כל היורדים והנושרים היו מגיעים לארץ או נשארים בה, ו- תוצאות הבחירות לכנסת היו דומות ל- תוצאות הבחירות בקרב הנושרים. בצי- אפטר היה להקים קואליציה פטריטיית איתנה, המורכבת מהליכוד (52) + תנועת כך של הרב כהנא (16) + התחיה (5) — וכל זה בלי הדתיים! חיים משוגעים אפשר היה לעשות פה! ועל רקע זה מובן מדוע מבקשים עכשיו להקשות על הנושרים לנשור.

נושרים באיטליה „ערכו“ בחירות לכנסת

הליכוד זכה ב־52 מנדטים, תל"ם ב־20, המערך ב־16, שינוי ב־5, התחיה ומפד"ל ב־5 * רק"ח לא עברה אחוז החסימה

מאת גדעון אלון

קהיליית הנושרים מקרב יוצאי בריה"מ, השהה באיטליה, ערכה „בחירות“ לכנסת במתכונת הנהיגה בישראל. מתוך שמונה המפלגות, זכה הליכוד ב־52 מנדטים, תל"ם ב־20 מנדטים, תנועת כך והמערך ב־16 מנדטים כל אחת, שינוי בחמישה מנדטים, התחיה והמפד"ל בחמישה מנדטים כל אחת, ורק"ח לא עברה אחוז החסימה.